

Groeten uit Wellington

Lieve Arda en Mariëlle,

Dat was afzien, zeg. Probeer het maar eens. Zonder geld en gekleed in een t-shirt met Che Guevaraprint van Colombia naar Wellington Nieuw-Zeeland vliegen. Waar het hartje winter is. Het zuidelijk half rond, hè. Gelukkig lag hier op het postkantoor jullie volgende cheque al braaf klaar, zodat ik nu met een dikke winterjas aan van de pitoresk besneeuwde stad kan genieten.

Maar nog even over die vliegreis. Ik had me samen met nog een stu of zes Colombiaanse indianen in het landingsgestel van de Qanta Boeing verscholen. Want geen geld, geen ticket. Daar zijn ze daar makkelijk in. Nou kan ik je vertellen dat het op een kilometer of wat hoogte sowieso al fris is. Maar of het nou komt omdat we de winter tegemoet vlogen, bij aankomst in Wellington bleken we nog met zij tweeën over. En dat scheidt een band, dat kan ik jullie wel verklappen. Vooral als die ander een leuke vrouw van om en nabij de vijftig is. Die na het innen van jullie cheque ineens een opzienbarene afhankelijkheid aan de dag legde. Het zal mijn natuurlijke charme zijn.

Wellington heeft, zoals jullie ongetwijfeld weten, een van de prachtigste natuurlijke havens ter wereld. En toen mijn indiaanse en daar gistermiddag rondliepen kwamen we, geloof het of niet, Lau Lavooij tegen. Nou kent Lau mij alleen van naam, dus eerst liep hij me gelukkig straal voorbij.

Maar 's avonds in de kroeg was er geen ontkomen meer aan. Want toen was zijn Jannie er ook bij en die kent iedereen! Gevieren hebben we vervolgens heel wat afgeslemp.

En al snel onthulde Lau dat hij hier op zoek was naar verwanten. 'Verwanten, Lau?'

'Ja, dat is familie van me,' expliciteerde hij zonder enige waarschuwing vooraf. Zodat mijn indiaanse iets had van wat is dat voor verwant. Maar zij verstaat natuurlijk ook nagenoeg geen Zeeuws.

'Heb jij hier familie dan?' vroeg ik nog maar eens. Al een piepklein beetje bang voor het antwoord.

'Alle Zeeuw'n ben familie,' mengde Jannie zich met verve in het gesprek. Tegenspraak was uitgesloten.

'Zijn hier dan veel Zeeuwen in Wellington?' probeerde ik voorzichtig wat meer informatie los te peuteren.

'Natuurlijk!' exclameerde de wethouder vergenoegd. En zonder dat ik er om behoefde te vragen, voegde hij er een tikkeltje samenzweerderig aan toe: 'We komen ons hele leven al minstens twintig keer per jaar in Zeeland. En we wilden nou wel eens iets nieuws.'

'Nieuw Zeeland,' begreep ik. Waarop de kleine man zielsgelukkig vanachter zijn kleine brillette begon te glunderen. En waarna het gezellig en vooral zo laat werd, dat het wel een commissievergadering leek.

We zijn nu een dag verder en jullie raden het al: het geld is op mijn indiaanse weg. Want die twee dingen schijnen toch ergens met elkaar te maken te hebben. Gelukkig had ik gisteren al wel een ticket naar Europa gescoord. Een tussenlanding in Singapore dan meteen door naar Parijs. Alwaar ik de laatste dagen van mijn vakantie zal doorbrengen. De laatste cheque kan dus naar een andere banque de Paris.

Au revoir, mes petites. Schud jullie mannen en zonen eens ferm in de hand van mij en geef jullie dochters een dikke kus van